

Người tớ thích

Chiều nay tớ đang đi trên đường, từng cơn gió thổi đến làm mấy sợi tóc của tớ đung đưa theo, ánh nắng dài nhẹ trên từng thân cây bạch đàn, rải rác khắp góc đường. Không hiểu sao tớ buồn, lòng tớ trùng xuống, bất giác tớ nhớ tới cậu.

Chúng mình xa nhau bao lâu rồi nhỉ? Mùa đông sắp hết rồi . Mấy ngày nay đã có nhiều nắng rồi, chuẩn bị sang hè rồi. 3 năm trôi qua như cái chớp mắt. Biết bao cảm xúc như thế mà giờ tớ lại thấy mình còn chưa kịp trải nghiệm hết. Nếu như có thể quay ngược lại thời gian mong rằng vẫn biết cậu.

Đã từng có thời điểm tớ gọi cậu là “Người tớ thích”, nhưng giờ nó là quá khứ, đã không còn như thế nữa rồi.

Tớ và cậu đã quen nhau như thế nào nhỉ?

- Cảm ơn vì chúc mừng sinh nhật tớ nhé.

- Không có gì.

Đó hình như là lần đầu tiên chúng mình nói chuyện. Cậu hài hước vui tính, cậu ấm áp như tia nắng trong tớ. Cậu quan tâm tới người khác thật nhiều rồi đôi khi cũng thật vô tâm. Cậu bên tớ từ những ngày nắng cho đến những buổi chiều mưa rào mùa hạ. Khi đó tớ cảm thấy như tình cảm này thật gần với tớ, tớ đã có thể chạm vào, có thể cảm nhận nhưng bây giờ thì không như vậy. Mọi thứ thật xa vời, như vượt ngoài tầm với của tớ. Cậu bây giờ thuộc về bầu trời xa xôi kia, những người kia, họ cần cậu, tớ cũng cần cậu và dường như tiếng nói “cần” giờ không còn cần thiết nữa.

Tớ và cậu thường thích nghe cùng nhau 1 bản nhạc rồi ngân nga theo. Bên tai tiếng nhạc vang lên, bên cạnh là cậu, dù ngoài kia có nắng hay mưa tớ đều không sợ.

- Tớ không thích bài này, nghe trầm và buồn quá. - Cậu nhăn mặt nhận xét bài tớ vừa cho cậu nghe.

Cậu luôn như vậy không thích những thứ buồn bã, không thích sự im lặng,

đương nhiên là khác hẳn với tớ. Tớ thích những bản nhạc như vậy. Dù không thích nhưng bao giờ cậu cũng có thể chịu nghe cùng tớ suốt.

- Mà con gái nghe cái gì vui tươi, đừng suốt ngày nghe mấy cái ủ rũ này.

- Tớ thích, kệ tớ. Cậu định không nghe cùng tớ sao?

- Ai bảo không nghe, tớ cũng thích.

Tớ háo hức, thích bắt nạt cậu. Những lúc như thế cậu đều cười rồi lại nghe tiếp cùng tớ. Tớ thích cậu, thật thích cậu cười. Cứ cười mãi thế này sẽ rất tốt mà, đúng không?

Thả mình hết vào bản nhạc, tiếng piano trong vắt, từng nốt nhạc như từng giọt nước rơi vào lòng tớ. Cảm thấy thật trong trẻo và tinh khôi. Tớ và cậu, chúng mình ngồi đối diện, thi thoảng lại nhìn vào đôi mắt nhau. Chẳng cần nói gì mà như hiểu nhau đến tận đáy lòng. Cứ thế, hết một buổi chiều.

Lúc về, trời mưa. Đang mặc áo mưa thì cậu có ý tưởng thật điên rồ :

- Đừng mặc áo mưa, tắm mưa đi.

Nói rồi cậu nháy mắt tinh nghịch.

Tắm mưa à? Tớ cũng đã từng nghĩ, cũng đã từng muốn được tắm mưa một lần như trong phim vậy, và đương nhiên cũng muốn lúc đó có người tớ thích. Tớ mỉm cười, gật đầu với cậu. thế là chúng mình cũng đạp xe đạp dọc trên phố dưới trời mưa. Từng giọt mưa tạt vào mặt tớ thật mát nhưng cũng thật đã.

- Ahhhhhh, thích quá, thích thật đấy. - Cậu vừa đi, vừa hét thật to, vang vọng hết khắp con đường.

- Ủm đúng vậy, tớ yêu mưa. - Tớ cũng bắt chước cậu, cũng gào thật to giữa trời mưa.

Tớ với cậu nhìn nhau, một sự ăn ý đến hoàn hảo, cười khanh khách. Trên đường, mọi người hối hả chạy mưa, chỉ mong có một chỗ nào để trú. Dần dần, không còn bóng người. In trên mặt đường, chỉ là bóng của cô gái và chàng trai ra sức đạp xe đạp, nhiều khi có đợt gió lớn thì siêu vẹo. Cái bóng

đổ ngược của cậu hết đi sang phải rồi sang trái, trông rất đáng yêu. Mưa một lúc một to, càng dày, cả người tớ và cậu đã ướt hết rồi. Nếu thời gian có thể ngừng lại ngay lúc đấy thì thật tốt nhỉ? Dừng lại để tớ có thể nhìn rõ hơn nụ cười của cậu trong mưa. Dừng lại để tớ cười nhiều hơn một chút.

Mặt đường giờ đây đã ngập nước, giọt mưa rơi xuống, tạo thành từng vòng tròn rồi lan ra mãi đến khi hết lại có hạt mưa khác rơi xuống, liên tiếp như thế, cảm tưởng nó sẽ chẳng bao giờ ngừng lại. Và tớ cũng thật mong tình cảm của chúng mình mãi thế này, không thay đổi. Nếu được thế thì thật tốt biết bao.

- Anh, mình mãi thế này nhé, tớ thích cậu. - Bất chợt, cậu sang nhìn tớ nói một cách trêu mếu.

Tớ thật sự rất vui, rất vui khi nghe cậu nói như thế. Không hiểu sao, tớ muốn nói rất nhiều điều nhưng chúng lại đều như mắc ứ trong cổ họng. Mắt tớ nóng lên, khẽ dừng xe, đứng lại, tớ nhìn thật sâu vào đôi mắt của cậu. Đôi mắt ấy, đôi mắt cậu, tớ có một khao khát, khao khát mình có thể là tất cả những gì trong mắt cậu. Rồi tớ nở một nụ cười thật tươi, gật đầu một cách dứt khoát. Đôi môi lúc đó cũng chỉ mấp máy được mấy chữ, nhưng dường như cũng đã rất đủ rồi.

- Tớ cũng thích cậu.

Vẻ mặt cậu lúc ấy thật buồn cười. Thoáng chút sững sốt rồi lại nhảy cẫng lên như đứa trẻ vậy.

- Tớ biết mà, Mỹ Anh cũng thích tớ mà.

Hihi cậu cười giòn tan vui vẻ. Chưa bao giờ tớ thấy cậu vui như vậy, thật đấy. Được tớ thích vui vậy à? Cảm giác thật tán thưởng, tớ như đã làm được điều gì đó vĩ đại lắm hay sao vậy.

Rồi cậu nhẹ nhàng ôm tớ vào lòng. Tớ rất bất ngờ nhưng cũng rất thích. Người cậu thật ấm áp, tựa vào vai cậu, tớ thấy an toàn. Chúng mình ôm nhau dưới trời mưa. Ôi thật là lãng mạn quá cậu nhỉ? Không thể kìm được, giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống từ mắt tớ. Nước mưa hòa lẫn nước mắt, tớ đã không còn phân biệt được 2 thứ đó rồi. Giờ đây, trong lòng tớ, mưa đã trở

thành nằng, sưởi ấm cả trái tim tớ.

Từ hôm đấy tớ gọi cậu là “Người tớ thích”. Tớ cùng cậu làm những điều mà tưởng chừng tớ sẽ không bao giờ có can đảm làm vậy. Điều tớ nhớ nhất đó là tớ cùng cậu không làm bài kiểm tra học kỳ, kết quả là 0 điểm, như mong muốn của 2 đứa. Đúng vậy, thật điên đúng không? Tớ vẫn nhớ tớ đã kể cho cậu một câu chuyện về ông bố khuyến khích con được điểm 0 và khi lớn lên cậu ấy đỗ vào Harvard. Sau đó cậu đã nói :

- Mỹ Anh muốn làm thế một lần không?

- Cũng muốn nhưng mà...

Chưa nói hết thì cậu đã nói chen vào:

- Chỉ cần muốn thôi. Cùng làm nhé.

Vậy là tớ với cậu đã học hết tất cả kiến thức để chắc chắn rằng bài học kỳ sẽ được 0 điểm. Kết quả thì đương nhiên rồi, cả hai đều bị bố mẹ mắng một trận. Nhưng sau đó chẳng phải tớ và cậu đều cười với nhau đấy sao.

Cậu biết không, đó đã là điều mà tớ luôn muốn làm với người tớ thích. Được điên cùng nhau, được nuông chiều, được thỏa thích làm điều mình thích. Ngày tháng bên cậu là chuỗi thời gian vui vẻ nhất của tớ.

30 Tết.

Tớ và cậu đều bận rộn việc nhà, mấy ngày không gặp nhau. Thật sự rất nhớ cậu. Chúng mình đã hẹn nhau là tối phải đón giao thừa cùng nhau rồi. Tớ rất mong chờ, mong chờ đến tối.

Khoác chiếc áo nhẹ, tớ đi bộ trên con đường đầy lá . Cả con đường rộng thênh thang, dường như chỉ in bóng hình tớ. Một mình đi, tớ không cảm thấy mình cô đơn tí nào, vì tớ có cậu rồi. Đến một đoạn thì tớ thấy một cái cây nhỏ, rất đặc biệt. Cả cây lá chỉ toàn là một màu đỏ, đứng trơ trọi ở một góc. Nó như một sự ưu ái của thiên nhiên giữa hàng trăm cây lá xanh. Tớ bất giác nghĩ tới cậu. Cậu với tớ cũng độc nhất như vậy, dù đứng ở đâu tớ cũng sẽ nhìn thấy cậu. Nhưng tớ sẽ không để cậu đứng một mình, tớ sẽ là một cây

xanh đứng bên cạnh cậu, lúc nào cũng ủng hộ cậu.

Rồi đến buổi tối, đó là đêm đáng nhớ nhất trong cuộc đời của tớ. Tớ phấn khích ngắm pháo hoa cùng cậu. Tớ đã từng nghe rằng xem pháo hoa cùng người ấy bạn với người ấy sẽ bên nhau trọn đời. Thật hay không tớ cũng không biết, tớ cứ làm thôi. Cậu chắc cũng rất hạnh phúc giống như tớ đúng không?

Tớ đã tựa vào vai cậu, nghe cậu lần đầu tiên kể về ước mơ của mình từ hồi bé.

- Mỹ Anh biết không, tớ luôn yêu âm nhạc, tớ yêu những nốt nhạc vô cùng. Lần đầu tiên biết cảm thụ âm nhạc, tim tớ đã rung động mãnh liệt, chỉ muốn đắm chìm tất cả vào âm nhạc. Tớ muốn trở thành một ca sĩ

- Tớ ủng hộ cậu, hãy làm mọi thứ vì ước mơ của cậu. Hãy cứ bước vì dù vấp ngã, tớ cũng sẽ đến và an ủi cậu.

Tớ nguyện làm nốt trầm bên cạnh nốt cao vút trong bản nhạc cuộc đời cậu.

Từ hôm đó cậu say mê thực hiện ước mơ của mình, cậu viết nhạc, thu âm, tớ là người đầu tiên nghe thử rồi cho nhận xét. Lần thứ nhất, thất bại. Lần thứ 2, thất bại. Lần thứ 3, kết quả không thay đổi. Cậu đã có vẻ nản rồi.

- Cái gì cũng cần có thời gian. Đừng ép mình quá. Chỉ cần viết ra ca từ từ trái tim cậu, hát bằng hết những gì cậu có. Tớ tin cậu làm được.

Nghe tớ nói thế, cậu mỉm cười nhìn tớ, đôi mắt lấp lánh hàng ngàn những hạt yêu thương dành cho tớ.

Cậu đem bản nhạc mình viết rồi tự thu âm đi gặp nhà sản xuất, người đó đã khen cậu có tài năng và tỏ ý muốn hợp tác với cậu. Và sau đó cậu sẽ phải sang Mỹ để học về âm nhạc 3 năm. Nhưng cậu có chút do dự, vì đây là một quyết định quan trọng, không thể dễ dàng nói ra, Rồi tớ và cậu gặp nhau sau nhiều ngày:

- Hãy làm những gì trái tim cậu mách bảo, hãy theo đuổi ước mơ của cậu.

Nói ra, thật sự tớ có chút ghen. Tớ biết điều mà cậu theo đuổi sẽ không

giống như người khác, sẽ không thể bên tớ ngày ngày như trước. Nếu là ca sĩ cậu cũng không thể tùy tiện gặp mặt tớ, cũng sẽ chẳng thể thoải mái làm điều mình muốn. Tớ biết, tớ đều biết, tất cả đều có đánh đổi mà.

- Nhưng cậu biết mà, tớ sợ chuyện chúng mình. - Giọng cậu mang theo chút sợ hãi, tớ cảm nhận được.

Không phải nguyên cậu sợ, tớ cũng sợ, cũng sợ cậu sẽ chẳng thể quan tâm tớ nhiều, sẽ không thể lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh tớ khi tớ buồn, sợ sẽ không thể được như ngày xưa nữa. Nhưng biết làm sao, tớ có thể nói thôi cậu đừng làm nữa, đừng theo đuổi ước mơ của cậu chỉ vì tớ sao? Quá ích kỷ rồi, tớ không làm được.

- Tớ cũng sợ, nhưng cứ theo đuổi ước mơ của mình đi, Chỉ cần lúc nào cũng nhớ tới tớ. Chỉ cần cậu thật lòng, tớ sẽ không sợ nữa.

Rồi cậu im lặng, tớ im lặng, cả hai ta cứ lẳng lẳng nhìn ra ngoài khung kính. Hôm nay trời mưa, nhưng mưa buồn, tớ không còn vui khi ngắm mưa nữa rồi. Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là cậu :

- Cậu sẽ đến tiễn tớ chứ?

- Không, tớ sẽ không đến, xin lỗi, hôm đó tớ bận rồi.

Tớ đã từ chối cậu không đến tiễn cậu, tớ biết cậu thất vọng lắm. Nhưng tớ thật sự không có can đảm nhìn cậu đi, vì tớ sợ tớ sẽ khóc, sẽ không có đủ can đảm nhìn cậu đi và sợ khi cậu quay trở về sẽ không còn là “Người tớ thích” nữa.

Kết thúc hồi tưởng, tớ vẫn bước tiếp trên con đường này nhưng thực sự cũng không biết mình sẽ đi đâu. Phía tương lai kia mịt mù đến nỗi tớ không thể nhìn ra. Không biết có cậu đi cùng tớ không? Tớ đã chờ cậu, chờ cậu từ ngày mùa đông lạnh giá đến ngày hè oi bức, khi nhớ cậu quá thì đi qua những nơi chúng mình đã đi qua. Nhưng mà cậu...

- Có lẽ tớ sẽ không về nữa, thất hẹn với cậu rồi, xin lỗi, chúng mình dừng lại đi,

Ừ, cậu thất hẹn với tớ rồi, thất hẹn với trái tim tớ. Tớ cứ nghĩ mình sẽ chờ được cậu nhưng thật không ngờ... Cuộc đời thật lắm bất ngờ.

Tớ lặng thinh, thế giới xung quanh dường như không có tiếng động, trái tim tớ bị người ta nhấn chìm tới đáy đại dương. Đôi chân khẽ dừng lại, tớ thật không muốn bước thêm một bước nào nữa.

1 giọt, 2 giọt... như một hành động vô thức, tớ rơi nước mắt. Tớ khóc cho tình yêu của tớ đã kết thúc, tớ khóc vì tớ trách mình thì ra mình đợi không được cậu. Cuối cùng cậu vẫn thuộc về bầu trời kia, chẳng thể nào của tớ lần nữa. Mất đi một lần, là mất mãi mãi.

Giới hạn của tình yêu là đây hả cậu? Là khi một trong hai tự động kết thúc nó. Tình yêu khép lại, giữa tớ và cậu.

Và bây giờ tớ cũng không biết mình có đang vẫn chờ cậu không? Chỉ là một chút nhớ cậu. Vậy thôi...

Nhím